

ankaŭ!”

Ron tiris siajn okulojn de tiu belega vidaĵo kaj rigardis ekscitate al Hari.

“Ĉu vi supozas, ke ĉi tiu spegulo montras la estonton?”

“Kiel tio povus esti? Mia tuta familio estas morta – lasu min rigardi denove –”

“Vi havis ĝin sole la tutan nokton hieraŭ, lasu al mi iom pli da tempo.”

“Vi nur portas la Kvidiĉan Pokalon, kiel tio povus interesi iun ajn? Mi volas vidi miajn gepatrojn.”

“Ne puŝu min –”

Subita brueto en la koridoro ekstera finigis ilian diskuton. Ili ne estis rimarkintaj, kiel laŭte ili parolis.

“Rapide!”

Ron ĵetis la mantelon reen super ilin ĝuste kiam la lumaj okuloj de S-ino Noris rondiris la pordon. Ron kaj Hari staris tie tute kviete, ambaŭ pripensante la saman demandon – ĉu la mantelo funkcias rilate al katoj? Post tempo kiu ŝajnis kiel epoko, ŝi turniĝis kaj foriris.

“Ĉi tie ni ne estas sekuraj – povas esti, ke ŝi iras por alvenigi Ŝteleti, mi privetus tion, ke ŝi aŭdis nin. Ekvenu.”

Kaj Ron tiris Hari el la ĉambro.

La nego ankoraŭ ne degelis je la sekvanta mateno.

Ĉu vi volas ludi ŝakon, Hari?” diris Ron.

“Ne.”

“Kial ni ne iru suben kaj vizitu Hagrid?”

“Ne...iru vi...”

“Mi scias pri kio vi pensas, Hari, tiu spegulo. Ne iru reen ĉinokte.”

“Kial ne?”

“Mi ne scias, mi nur sentas ion malbonan pri tio – kaj plue, vi jam tro ofte riskis esti kaptita. Ŝteleti, Snejp, kaj S-ino Noris ĉirkaŭvagas. Do bone, se ili ne vidas vin. Kio okazus, se ili trafus vin paŝante, aŭ se vi faligus ion?”

“Vi parolas kiel Hermiona.”

“Mi ne ŝercas, Hari, ne iru.”

Sed Hari havis solan penson en la kapo, kaj tio estis stari denove antaŭ la spegulo, kaj Ron ne baru lin.

Je la tria nokto li trovis sian vojon pli rapide ol antaŭe. Li paŝis sufiĉe rapide, rimarkante, ke li bruis pli ol tiom, kiom estus saĝe, sed li ne trafis iun ajn.

Kaj tie estis liaj gepatroj ridantaj al li denove, kaj unu el liaj avoj kapjesanta feliĉe. Hari kaŭris suben kaj sidis sur la plankon antaŭ la spegulo. Nenio povis malhelpi, ke li restu tie la tutan nokton kun sia